

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15 - 02 - 2015

Quan van complir-se els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, portaren Jesús a Jerusalem per presentar-lo al Senyor.

Hi havia llavors a Jerusalem un home que es deia Simeó. Era just i pietós, esperava que Israel seria consolat i tenia el do de l'Esperit Sant. En una revelació, l'Esperit Sant li havia fet saber que no moriria sense haver vist el Messies del Senyor. Va anar, doncs, al temple, guiat per l'Esperit, i quan els pares entraven amb l'infant Jesús per complir amb ell el que era costum segons la Llei, el prengué en braços i beneí Déu dient:

-Ara, Senyor, deixa que el teu servent se'n vagi en pau, com li havies promès.

Els meus ulls han vist el Salvador, que preparaves per presentar-lo a tots els pobles: llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel, el teu poble. (Lc 2,22.25-32).

És el temps de Déu. És el temps del nostre Déu: un Déu fidel, que manté sempre les seves promeses. I no només manté la promesa feta a l'ancià Simeó, home just i amb temor de Déu, obedient, dòcil, pacient, escrutador atent dels signes dels temps, obert a l'acció de l'Esperit Sant. El Senyor Déu ha mantingut i manté tota promesa, perquè és un Deu fidel. És "el Fidel"!

I si el Senyor és fidel amb nosaltres, nosaltres hem de correspondre a aquesta fidelitat fins al final. Cada un de nosaltres està cridat a ser fidel a Déu i a romandre fidel a sí mateix, com a persona honesta i coherent, fidel a l'Evangeli, fidel a l'estat de vida que ha escollit.

Avui, sembla que la fidelitat ha passat de moda. Cada vegada és més difícil tenir fe i mantenir-se fidel a la promesa feta: ser fidel als principis, ser fidel als valors, ser fidel als compromisos de treball, amb honestedat i perseverança. Els contratemps de la vida, les "regles" massa estretes, les veritats una mica incòmodes, una certa monotonia... Tot això ens fa relliscar, ens fa canviar de ruta, ens fa anar d'un lloc a l'altre, o a un altre/una altra.

Ens és molt difícil anar a contracorrent, i ser fidels a nosaltres mateixos i als altres sense adulterar la nostra relació. I ens oblidem que el nostre Déu, en canvi, és fidel i ens ha promès el do de l'Esperit Sant. I no només ens ho ha promès, sinó que ens ho ha donat. I gràcies a l'Esperit podem arribar a la fidelitat plena.

Només si som capaços d'esperar, de ser dòcils i temorosos de Déu, de resar i creure, com Simeó, només llavors el temps de Déu -el temps de la promesa- es complirà també en nosaltres.

En aquest moment tastarem la bondat del Senyor, sentirem pau, llum i força per romandre fidels. I segurament contribuïrem a la millora de la nostra societat, que avui més que mai necessita persones coherents, honestes, fiables, fidels.

Magdalena Aulina, la nostra companya del 15 i el nostre referent, fou, sens dubte una dona fiable, coherent, honesta. La seva fe inesquible en Déu li donà sempre la força per a ser fidel a sí mateixa i a tot el que l'Esperit li suggeria. Els entrebancs de la vida, les incomprendions, les traïcions, no la varen fer vacil·lar o relliscar. La seva fidelitat va ser forta, tenaç, pacient... Humanament va semblar que moria, vençuda per la mateixa "lleï", però el temps del Senyor es va complir. Déu va ser fidel al seu pacte.

La Família Auliniana, l'Institut de les Operàries Parroquials i tots qui segueixen la seva espiritualitat ho confirmen.

